

Sygn. akt VIII C 2409/16

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 28 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2017 roku w Łodzi

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G.

przeciwko J. D.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 2409/16

## UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 5 sierpnia 2016 roku B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wniósł o zasądzenie od J. D. kwoty 7.318,85 zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwana w dniu 25 września 2004 r. zawarła z (...) Bankiem S.A. umowę o kartę kredytową nr (...). Wobec braku spłaty zadłużenia, w dniu 3 czerwca 2015 r. wymieniony bank zbył wierzytelność przysługującą wobec pozwanej na rzecz powoda. Na dzień 7 lipca 2016 r. zadłużenie pozwanej wynosiło 5.140,24 zł. tytułem należności głównej, 2.061,11 zł. tytułem odsetek oraz 117,50 zł. tytułem kosztów.

(pozew k. 4- 5)

Pismem wniesionym w dniu 7 lutego 2017 r. strona powodowa podtrzymała dotychczasowe stanowisko. W treści pisma pełnomocnik powoda wskazał, że S. Bank wypowiedział pozwanej umowę w dniu 25 czerwca 2010 r.

(pismo k. 23- 25)

Na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2017 r. pełnomocnik powoda nie stawił się, natomiast pozwana wniosła o oddalenie powództwa podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia.

(protokół rozprawy k. 49- 50)

**Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 25 września 2004 r. J. D. zawarła z (...) Bankiem (...) S.A. w K. umowę o korzystanie z karty kredytowej nr (...).

(umowa o korzystanie z karty kredytowej k. 14).

Pismem z dnia 17 grudnia 2010 r. S. A. w P. złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi Widzewa w Łodzi J. Z. wniosek o wszczęcie egzekucji na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...), wystawionego w dniu 25 sierpnia 2010 r., któremu Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi nadał w dniu 26 listopada 2010 r. klauzulę wykonalności.

(wniosek o wszczęcie egzekucji k. 1 załączonych akt egzekucyjnych Km 219/11)

Postanowieniem z dnia 8 grudnia 2015 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi Widzewa w Łodzi J. Z. umorzył na wniosek wierzyciela w trybie art. 825 pkt. 1 kpc, postępowanie egzekucyjne prowadzone na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 25 sierpnia 2010 r.

(postanowienie k. 111 załączonych akt egzekucyjnych Km 219/11)

W dniu 1 lutego 2015 r. (...) Bank (...) S.A. w K. zawarł z S. A. w P. umowę przejęcia praw i wierzytelności.

(umowa przejęcia praw i wierzytelności k. 30- 31)

W dniu 1 czerwca 2015 r. S. A. w P. zawarł z B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. umowę sprzedaży wierzytelności.

(umowa sprzedaży wierzytelności k. 15, wyciąg z załącznika nr 1 k. 13)

Zgodnie z wyciągiem z ksiąg rachunkowych powoda zadłużenie pozwanej na dzień 7 lipca 2016 r. wynosiło łącznie 7.318,85 zł. w tym 5.140,24 zł. tytułem należności głównej, 2.061,11 zł. tytułem odsetek oraz 117,50 zł. tytułem kosztów.

(wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 6)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów.

### **Sąd Rejonowy zważył, co następuje:**

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G., dochodził od J. D. zapłaty kwoty 7.318,85 zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem zobowiązania wynikającego z zawartej z (...) Bankiem (...) S.A. w K. umowy o korzystanie z karty kredytowej. Pozwana wnosząc o oddalenie powództwa, podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Przede wszystkim jednak w przedmiotowej sprawie powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie. B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. nie udowodnił, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanej. Powód przedstawił co prawda umowę przejęcia praw i wierzytelności zawartą w dniu 1 lutego 2015 r. pomiędzy (...) Bankiem (...) S.A. w K. a S. A. w P.. Jednak nie załączył do powyższej umowy załącznika w postaci wykazu wierzytelności. Zatem strona powodowa nie wykazała, że pierwotny wierzyciel przeniósł na poprzednika prawnego powoda wierzytelność dochodzoną pozwem.

Co prawda powód przedstawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego. Jednak wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie stanowi on dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych co do jego mocy dowodowej w niniejszym procesie przeciwko konsumentowi. W wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt P 1/10 (Dz.U. 2011, Nr 152, poz. 900), Trybunał Konstytucyjny orzekł bowiem, że art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. 2004, Nr 146, poz. 1546 ze zm.) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego

w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji. Trybunał Konstytucyjny ocenił część przepisu ustawy o funduszach inwestycyjnych, która nadaje księgom rachunkowym funduszu sekurytyzacyjnego oraz wyciągom z tych ksiąg moc prawną dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta. Znaczenie art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych polegało na zmianie reguł dowodowych w postępowaniu cywilnym. Konsument, pozwany przez fundusz sekurytyzacyjny, który kwestionował istnienie albo wysokość zobowiązania musiał wykazać, że nie jest dłużnikiem z tytułu zobowiązań nabytych przez fundusz sekurytyzacyjny i ujętych w jego księgach rachunkowych. Konsekwencją tego przywileju było pogorszenie sytuacji procesowej dłużnika, który musiał bronić się przed powództwem podmiotu wobec którego nie zaciągał zobowiązania. Gdyby wierzytelność nie została zbyta na rzecz funduszu, pierwotny wierzyciel występując z powództwem przeciwko dłużnikowi nie mógłby korzystać ze specjalnych uprawnień procesowych. W omawianym wyroku Trybunał stwierdził brak konstytucyjnie wartościowych argumentów uzasadniających utrzymywanie zakwestionowanego przywileju procesowego, wskazując, że uprzywilejowanie ksiąg rachunkowych funduszy sekurytyzacyjnych i wyciągów z tych ksiąg w postępowaniu cywilnym prowadzi do naruszenia zarówno zasady równości stron w procesie cywilnym, jak i zasady sprawiedliwości społecznej wyrażonej w art. 2 konstytucji, co jest rozwiązaniem sprzecznym z konstytucyjną zasadą polityki państwa wynikającą z art. 76 konstytucji - zasadą ochrony praw konsumentów. Przywilej funduszu sekurytyzacyjnego powodowa, bowiem umocnienie istniejącej z natury rzeczy przewagi wyspecjalizowanego podmiotu rynku kapitałowego wobec konsumenta.

Nawet jednak przed orzeczeniem przez Trybunał Konstytucyjny, jak wyżej, jak słusznie wywiódł Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 7 października 2009 roku w sprawie III CZP 65/09 (LEX nr 522989, Biul. SN 2009/10/6), domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmowało faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu, zatem by udowodnić swoją legitymację czynną powód powinien przedstawić dowód istnienia wierzytelności – dowód, że pozwana zawarła z Bankiem umowę bankową z której wynika określone zadłużenie, jak twierdzono w pozwie.

Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanej wynikającą z umowy wskazanej w treści pozwu, i że pozwana powinna zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148), a nie zrobił tego. Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żywnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

Ponadto podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia zasługuje w pełni na uwzględnienie. Zgodnie z art. 117 § 2 kc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie ulega wątpliwości, że zobowiązanie pozwanej wobec powoda wynika z umowy o korzystanie z karty kredytowej. Zgodnie z art. 6 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych z dnia 12 września 2002 r. roszczenia z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy

przedawniają się z upływem lat dwóch. Bez wątplenia umowa o kartę kredytową zalicza się do umów o elektroniczne instrumenty płatnicze. Powołana ustawa obowiązywała do sierpnia 2013 r., kiedy to została uchylona przez inny akt prawny, tj. ustawę z dnia 12 lipca 2013 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw, która nie przewiduje szczególnego terminu przedawnienia. Nie oznacza to jednak, że obecnie mamy do czynienia tylko z trzyletnim okresem przedawnienia. W ustawie uchylającej ustawę o elektronicznych instrumentach płatniczych znalazł się bowiem przepis art. 26 ust. 1, który mówi, że do przedawnienia roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i nieprzedawnionych do tego czasu, stosuje się przepisy dotychczasowe. W myśl art. 120 § 1 kc zdanie pierwsze bieg przedawnienia zaczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Strona powodowa jedynie w treści pisma wniesionego w dniu 7 lutego 2017 r. wskazała, że S. Bank wypowiedział pozwaną umowę w dniu 25 czerwca 2010 r. Z kolei ze złożonego do komornika sądowego wniosku o wszczęcie egzekucji wynika, że pierwotny wierzyciel w dniu 25 sierpnia 2010 r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...). Zatem najpóźniej w tej dacie roszczenie objęte pozwem stało się w całości wymagalne.

Strona powodowa złożyła wniosek o załączenie akt postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygnaturą Km 219/11. Intencją powoda było zapewne wykazanie, że poprzez złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji doszło do przerwania biegu przedawnienia dochodzonego roszczenia. Jednak w ocenie Sądu dokumenty zawarte w aktach postępowania egzekucyjnego nie pozwalają na ustalenie, że tytuł wykonawczy będący podstawą egzekucji, obejmował roszczenie wynikające z umowy zawartej z (...) Bankiem (...) S.A. w K. o korzystanie z karty kredytowej nr (...). Z uwagi na umorzenie postępowania egzekucyjnego komornik sądowy zwrócił wierzycielowi tytuł wykonawczy, natomiast we wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego jest mowa wyłącznie o dacie wydania bankowego tytułu wykonawczego oraz nadania przez sąd klauzuli wykonalności, jak również o sygnaturze tych spraw. Tymczasem J. D. oświadczyła, że zawarła jeszcze umowę pożyczki z S. Bankiem, w związku z którą również było prowadzone postępowanie egzekucyjne. W związku z tym należy przyjąć, że strona powodowa nie wykazała, aby postępowanie egzekucyjne prowadzone w sprawie Km 219/11 dotyczyło wierzytelności objętej pozwem. Jednak nawet, gdyby przyjąć odwrotne ustalenie, to nie doprowadziłoby to do nie uwzględnienia podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 123 § 1 pkt.1 kc każda czynność podjęta przed sądem lub organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedsięwzięta bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, przerywa bieg przedawnienia. Z załączonych akt postępowania egzekucyjnego wynika, że w dniu 26 listopada 2010 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...). Nie ulega wątpliwości, że nadanie w tym dniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerwało bieg przedawnienia roszczenia, ale tylko w stosunku pomiędzy pozwaną, a pierwotnym wierzycielem, co będzie wyjaśnione w dalszej części uzasadnienia. Po tej dacie termin przedawnienia rozpoczął swój bieg na nowo. Natomiast skutku takiego nie wywołało wszczęcie postępowania egzekucyjnego, które zostało następnie umorzone z uwagi na cofnięcie wniosku przez wierzyciela. Przypomnieć w tym miejscu należy, że postanowieniem z dnia 8 grudnia 2015 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi Widzewa w Łodzi umorzył na wniosek wierzyciela w trybie art. 825 pkt. 1 kpc, postępowanie egzekucyjne. Sąd w całości podziela pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r. III CZP 103/14, zgodnie z którym umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela- banku, prowadzącego egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności- niweczy skutki przerwy biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji. Argumentując swoje stanowisko SN przyjął, iż wniosek wierzyciela o umorzenie egzekucji, na podstawie art. 13 § 2 k.p.c. powoduje sankcje przewidziane w art. 203 § 2 zd. 1 k.p.c. Oznacza to, iż zrównany jest z cofnięciem pozwu, a zatem nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa (złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji). Przewidziane w art. 203 § 2 k.p.c. zastrzeżenie ma na celu przede wszystkim zapobieżenie możliwości manipulowania przez powoda terminami przedawnienia roszczenia. Brak tego przepisu doprowadziłby do tego, że powód mógłby wielokrotnie składać pozew i cofać go ze skutkiem przewidzianym w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w postaci przerwania biegu przedawnienia roszczenia. Racja przyjęcia takiego rozwiązania i dążność do przeciwstawienia się możliwym nadużyciom jest tym bardziej uzasadniona na gruncie postępowania egzekucyjnego, w którym chodzi o zastosowanie wobec dłużnika środków

przymusu. Prowadzi to do wniosku, że w postępowaniu egzekucyjnym ma, na podstawie art. 13 § 2 k.p.c., odpowiednie zastosowanie art. 203 § 2 zd. 1 k.p.c., co oznacza, że umorzenie tego postępowania niweczy przerwę przedawnienia spowodowaną jego wszczęciem.

Poza tym należy stwierdzić, iż przerwanie biegu przedawnienia nastąpiło tylko w stosunku do banku, a nie w stosunku do powoda jako nabywcy wierzytelności. Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy bowiem identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność podmiotu, na rzecz którego dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana (por. wyrok SN z dnia 19 listopada 2014 roku, II CSK 196/14, LEX nr 1622306). Podkreślić należy, iż wyżej wymieniony wyrok SN stanowi zapoczątkowanie linii orzeczniczej, łągodzącej kryteria przedawnienia w obrocie konsumenckim. Orzeczenie to dotyczyło skutków materialnoprawnych złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji, lecz w uzasadnieniu wyroku SN zajął stanowisko mające o wiele szersze znaczenie. W uzasadnieniu wyroku wyrażono pogląd, że w postępowaniu egzekucyjnym „przerwanie przedawnienia następuje pomiędzy stronami postępowania o ile z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane. Pogląd ten wydaje się w ocenie Sądu logiczny i w pełni zrozumiały, zwłaszcza przy uwzględnieniu faktu, iż banki (do dnia 1 sierpnia 2016 r.) korzystają ze szczególnej ochrony prawnej w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego. Jednocześnie ochrona ta nie rozciąga się na inne podmioty, w tym również nabywców wierzytelności, pierwotnie przysługujących bankowi. Nie ma żadnych racjonalnych podstaw do uznania by nabywca wierzytelności, nie będący bankiem, miał korzystać z dobrodziejstw (...) (w tym również dobrodziejstwa w postaci przerwania biegu przedawnienia jedynie na skutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności). Powyższe stanowisko znalazło potwierdzenie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r. podjętej w sprawie o sygn. akt III CZP 29/16, zgodnie z którą nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.).

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, roszczenie powoda przedawniło się najpóźniej w dniu 25 sierpnia 2013 r. Tymczasem powództwo w przedmiotowej sprawie zostało wytoczone dopiero w dniu 5 sierpnia 2016 r. W związku z przedawnieniem należności głównej, nie ulega wątpliwości, że przedawnieniu uległo również roszczenie o odsetki od należności głównej.